

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/62/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114201696
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114201696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovaľovej, v právnej veci žalobcu: O.. D. P., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v H., na ul. Z. XX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Garajom, advokátom so sídlom v Prešove, na ul. Hlavnej 137, proti žalovanému: PROGRES -Pozemné stavby, a.s., so sídlom v Prešove, na ul. Masarykovej 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 09.02.2016, č.k. 15C/10/2014-282, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že na LV č. XXXX, kat. úz. H. je žalobca zapísaný ako podielový spoluvlastník parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2159m² v podiele 15/96-in. Ďalšími podielovými spoluvlastníkmi sú Slovenská republika - Krajská prokuratúra v Prešove v podiele 1/6-iny a 1/12-iny, O.. E. T. s manželkou v podiele 1/12-iny, O.. Q. P. v podiele 1/12-iny, žalovaný v podiele 2/6-in, D. E. - D. v podiele 1/12-iny a O.. H. B. v podiele 1/96-iny.

3. Podielové spoluvlastníctvo spočíva v tom, že subjektom vlastníckeho práva je viacero fyzických či právnických osôb. Nadobudnutím podielu spoločnej veci sa tieto osoby stávajú spoluvlastníkmi a v závislosti od výšky svojich podielov sa zúčastňujú na užívaní a hospodárení so spoločnou vecou. Spoluvlastnícky podiel tak nepredstavuje nejakú reálnu časť spoločnej veci, ale ide o ideálny podiel, ktorý vyjadruje mieru akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach týkajúcich sa spoločnej veci. Dohodou si môžu spoluvlastníci upraviť hospodárenie so spoločnou vecou ohľadne práv aj povinností. Dohodu o užívaní spoločnej veci môžu spoluvlastníci uzavrieť písomne, ústne aj konkludentne. Dohoda zaväzuje spoluvlastníkov len voči sebe navzájom. Pokiaľ sa podieloví spoluvlastníci nedohodnú na spôsobe užívania alebo hospodárení so spoločnou vecou, rozhodne sa hlasovaním podielových spoluvlastníkov na základe väčšinového princípu, ktorý sa počíta podľa veľkosti ich podielov. Prehlasovaný menšinový spoluvlastník, ktorý nesúhlasí s rozhodnutím väčšiny, sa v takomto prípade môže obrátiť na súd, aby ten rozhodol o spôsobe hospodárenia so spoločnou vecou, avšak iba v tom prípade, ak sa rozhodnutie týka dôležitej zmeny spoločnej veci, došlo k rovnosti hlasov, nedosiahla sa väčšina hlasov alebo dohoda. V ostatnom prípade neostáva menšinovému spoluvlastníkovi iná možnosť, ako sa podriaďiť rozhodnutiu väčšiny.

4. V predmetnej veci spoluvlastníci dňa 19.06.2000 uzatvorili dohodu o tom, že nehnuteľnosť bude slúžiť ako prevádzka parkoviska. Dohodu podpísal aj právny predchodca žalobcu Ing. D. U. v zastúpení pani P.. Súčasťou dohody plnomocenstvo nie je. Dá sa ale usudzovať, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k uzavretiu dohody, pretože priestory sa ako parkovisko od roku 2000 využívali, z čoho sa dá usudzovať aj konkludentný súhlas. Okrem toho, žalobca bol dohodou vo vzťahu k využitiu nehnuteľnosti viazaný. Zmena v osobe jedného zo spoluvlastníkov sama o sebe, bez ďalšieho, nie je podstatnou zmenou pomerov majúcou vplyv na viazanosť zmluvných prejavov spoluvlastníka o užívaní spoločnej veci. Zároveň je ale nepochybné, že dohoda založená na majorizácii platí dodnes. Princíp právnej istoty a predchádzania súdnym sporom vyžaduje, aby dohoda bola považovaná za nemennú, pokiaľ nenastanú nové okolnosti, ktoré je možné považovať za podstatnú zmenu pomerov, čo platí predovšetkým vo vzťahu k ochrane práv tretích osôb, s ktorými je na základe takejto dohody jednané. Aktuálna judikatúra už zdôraznila, že zmena v osobe jedného z podielových spoluvlastníkov, sama o sebe nie je podstatnou zmenou pomerov, ktorá by mala mať vplyv na viazanosť zmluvných prejavov spoluvlastníkov o užívaní spoločnej veci. Všeobecný náhľad na podstatu zmeny rozhodovacieho režimu podielových spoluvlastníkov a rámec dosahu princípu majority zakotvila ústavnoprávna judikatúra a zhrnula záverom, že princíp majority pri rozhodovaní podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, je vo všeobecnej rovine spravodlivý, pretože požiadavka bezpodmienečného súhlasu všetkých podielových spoluvlastníkov k rozhodovaniu o hospodárení so spoločnou vecou by mohla viesť k znemožneniu takéhoto hospodárenia. Princíp majorizácie je však možné rešpektovať iba v prípadoch, pri ktorých nie je výsledok v extrémnom nesúlade s princípmi spravodlivosti a neporušuje základné práva menšinových spoluvlastníkov. V danom prípade sa ale nejedná o zneužitie majoritného postavenia väčšinového spoluvlastníka na úkor menšinového, pretože dohoda je výsledkom konsenzu väčšiny podielových spoluvlastníkov v podiele 82,3 % k celku. Vychádzajúc z aktuálneho prieskumu spokojnosti spoluvlastníkov s doterajším užívaním nehnuteľnosti sa vyjadrilo za zachovanie doterajšieho stavu až 87,13 % podielových spoluvlastníkov. Z uvedeného je preto potrebné prijať záver, že užívanie nehnuteľnosti v spoluvlastníctve účastníkov konania, ako aj ďalších spoluvlastníkov, sa nedeje svojvoľným rozhodnutím žalovaného, ale platne uzavretej dohody väčšinových spoluvlastníkov na základe princípu majorizácie, kde žalobca vstúpil do práv a povinností svojho právneho predchodcu.

5. Ďalšou argumentáciou žalobcu bolo, že došlo k obmedzeniu jeho vlastníckeho práva, avšak jemu, ako menšinovému spoluvlastníkovi, ktorého spoluvlastnícke právo bolo obmedzené, patrí náhrada vo výške zodpovedajúcej rozsahu jeho ujmy. Zo strany spoluvlastníkov nie je zabezpečené, aby mal žalobca v každom momente prístup k svojim parkovacím miestam. Žalobca nedisponuje počtom motorových vozidiel tak, aby svojich 10 miest využil a nemôže ich ponúknuť tretím osobám, napr. na prenájom z dôvodu neistoty, žeby mala oprávnená osoba skutočne kde zaparkovať. Spôsob užívania nehnuteľnosti vyhovuje spoluvlastníkov, avšak je na úkor žalobcu, ktorý nemôže svoje voľné miesta zodpovedne prenajať.

6. Nárok vlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu vyplýva za ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka a jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom, musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takom prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou.

7. Z výpovede žalobcu, ale aj žalovaného je nesporné, že žalobca neužíva nehnuteľnosť na účely parkovania predovšetkým preto, lebo o takého užívanie nemá záujem. Ako to žalobca uviedol, napriek vymedzenej ploche 10tich parkovacích miest, má k dispozícii len 2 motorové vozidlá a v areáli sa zdržiava len sporadicky niekoľkokrát v mesiaci. Ďalšia argumentácia žalobcu spočíva v tom, že to v konečnom dôsledku ani nepotrebuje, pretože v areáli má odstavné plochy pred garážami v jeho vlastníctve. Takáto situácia však z pohľadu súdu nekorešponduje s núteným obmedzením vlastníckeho

práva žalobcu. Situácia, za ktorej by mal žalobca nárok na náhradu za neužívanie, prípadne obmedzené užívanie veci by predpokladala, že sa tak stalo na základe rozhodnutia väčšinových spoluvlastníkov, prípadne faktického stavu navoleného väčšinovými spoluvlastníkmi. Žalobca však spoluvlastnícky podiel neužíval z iných dôvodov, pričom ani sám pred súdom nepoprel, že o využívanie parkoviska v podiele mu prináležiacom nemá záujem. Tiež bolo pred súdom nesporne preukázané, že žalovaný vynaložil úsilie vyjsť žalobcovi v ústrety, keď mu navrhol vyčlenenie konkrétnych parkovacích miest aj podľa vlastného výberu, čo žalobca odmietol. Súd preto nedospel k záveru, aby rozhodnutím väčšinových spoluvlastníkov bol žalobca vylúčený z užívania spoločnej veci, pretože sám žalobca o užívanie spoločnej veci v rozsahu jeho podielu nemá záujem.

8. Pokiaľ sa žalobca nestotožňuje so spôsobom ako sa parkovisko na spoločnej nehnuteľnosti užíva, a že s vecou nie je naložené spôsobom prinášajúcim finančný prospech, tu je tiež potrebné poukázať na ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom žiadne zákonné ustanovenie väčšinovému spoluvlastníkovi neukladá, aby bola vec užívaná určitým spôsobom. Väčšinoví spoluvlastníci sú tak oprávnení rozhodnúť o užívaní spoločnej veci za podmienok, ktoré je možné považovať za vhodné, teda i spôsobom, ktorý pre spoluvlastníkov nie je z hľadiska finančného prínosu najvhodnejší. To sa vzťahuje i na predmetný prípad, keď spôsob užívania parkoviska je výsledkom dohody majoritných spoluvlastníkov im vyhovujúcim spôsobom. Napriek tomu bola prejavovaná ochota vo vzťahu k žalobcovi vymedziť mu počet parkovacích miest adekvátny jeho podielu na nakladanie ním určených spôsobom. V konaní sa nezistilo, aby užívanie spoločnej nehnuteľnosti bolo v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu a v rozpore s dobrými mravmi. V neposlednom rade žalovaný súdu preukazoval, že hospodárenie so spoločnou vecou neprináša spoluvlastníkom zisk, a preto nie je možné hovoriť o nadužívaní spoluvlastníckeho podielu na úkor žalobcu. Pokiaľ by mal žalobca pochybnosti o relevancii hospodárskeho výsledku pri hospodárení so spoločnou vecou má spoluvlastník, ktorý nespravuje spoločnú vec právo oboznámiť sa s obsahom listín a záznamov týkajúcich sa spoločnej veci, ako aj dokladov, o ktoré sa vyúčtovanie opiera. Je preto možné podať žalobu na podanie informácie o hospodárení so spoločnou vecou, ktorú stačí vymedziť všeobecne. Spoluvlastník má právo na predloženie komplexného na seba nadväzujúceho súboru listín týkajúcich sa hospodárenia s nehnuteľnosťou.

9. V neposlednom rade sa súd stotožňuje aj s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, pretože je nesporné, že nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve neužíva len žalovaný, ale aj ostatní podieloví spoluvlastníci. Žalobca tak nepreukázal, že zo strany výlučne žalovaného dochádza k užívaniu nehnuteľnosti v podiele väčšom ako mu patrí. Aj keď podieloví spoluvlastníci majú postavenie solidárnych veriteľov a dlžníkov, uvedené sa uplatní len vo vzťahu k tretím osobám. Pokiaľ je ale spoluvlastnícky podiel žalobcu užívaný iným spoluvlastníkom nad rámec jeho podielu, musí si nárok uplatniť u toho spoluvlastníka, ktorý vec užíva nad svoj podiel.

10. Súd prvej inštancie preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

11. Výrok o trovách odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ako dôvod uviedol, že pri rozhodovaní sa vychádzalo zo skutočnosti, podľa ktorej dohoda zo dňa 19.06.2000 je platným právnym úkonom. O platný právny úkon ísť nemôže, nakoľko z obsahu listiny vyplýva jej obmedzená časová platnosť a v uvedenej listine absentuje prejav vôle niekoľkých spoluvlastníkov. Záver o tom, že žalobca nechce využívať nehnuteľnosť a ani ju nepotrebuje je iba fikciou, ktorá má zapadať do domnelého skutkového stavu uvedeného v rozsudku. Tvrdenia žalobcu boli úmyselne zasadené do úplne iného kontextu ako vyplýva zo zápisníc z pojednávaní. Podľa údajne konkludentnej dohody, využíva žalovaný a niektorí ďalší spoluvlastníci možnosti parkovania ďaleko presahujúce ich spoluvlastnícky podiel. Nakoľko sa nevedie presná evidencia času a zotrvania vpustených automobilov v areáli, nie je možné presne určiť kto a v akom pomere užíva spoločnú parcelu nad rámec, ale tento faktický stav je žalovaným a ostatnými spoluvlastníkmi tolerovaný a bohužiaľ žalobcom trpený bez možnosti jeho zmeny. Spoluvlastníkom vyhovuje, že ich nájomcovia a klienti parkujú aj na plochách, ktoré neprináležia ich prenajímateľom a zároveň spoluvlastníkom. Takýmto spôsobom je počet uspokojených klientov omnoho vyšší, avšak sú to klienti žalovaného a ostatných spoluvlastníkov, nie žalobcu. Zároveň žalovaný uvádza, že ak by sa mali každému parkovacie miesta vyčleniť, bolo by parkovacích miest málo. Tým sa jasne potvrdzuje, že zo strany žalovaného a ostatných spoluvlastníkov dochádza k nadužívaniu ich spoluvlastníckych

podielov, a to úmyselne. Navyše toto vyjadrenie žalovaného potvrdzuje, že možnosť parkovania klientov a nájomcov spoluvlastníkov má vplyv na príjmy spoluvlastníkov. Podľa ust. § 511 ods. 1 OZ platí, že pasívna solidarita môže vzniknúť rozhodnutím súdu, dohodou alebo vyplýva z povahy plnenia. Súd vyslovil záver, že nebolo preukázané, aby žalovaný využíval parkovacie miesta žalobcu, a teda je žaloba voči nemu nedôvodná. Pokiaľ však žalobca mal v úmysle žalovať celú náhradu od žalovaného ako jedného zo solidarne zodpovedajúcich osôb, užívajúcich podiel žalobcu nad rámec spoluvlastníckych podielov, podľa názoru súdu to nie je možné, pretože solidarita spoluvlastníkov platí len voči tretím osobám, nie vo vnútri spoluvlastníckych vzťahov. Žalovaný počtom voľných vstupov jednoznačne užíva viac ako mu patrí, a teda užíva aj podiel žalobcu. Čo sa týka pasívnej solidarity, keďže nadmerné užívanie podielu žalobcu spôsobujú spoločným konaním viacerí spoluvlastníci, ktorí si tento spôsob užívania aj odhlasovali, je z povahy plnenia zrejmé, že zodpovedajú spoločne a nerozdielne, pretože nie je možné zistiť kto zodpovedá v akom pomere, nakoľko v areáli parkujú ich nájomcovia, klienti, osoby platiace parkovné, zamestnanci a aj služobné vozidlá, vozidlá polície a podobne. Tento princíp sa bežne využíva v judikovaných náhradách škody na zdraví, spôsobených viacerými spolupáchateľmi, pričom v tomto prípade sa jedná o právne a skutkovo analogicky obdobnú vec. Okrem toho, že napadnutý rozsudok vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a v tejto súvislosti aj z vadného právneho posúdenia, je navyše aj arbitrárny.

13. Žalovaný navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Ako dôvod uviedol, že žalovaný a jeho nájomníci využívajú pre parkovanie vozidiel iba parkovacie miesta na parc. č. XXXX/X. Na parkovanie vôbec nevyužíva spornú parc. č. XXXX/X, aj keď na tejto parcele má najväčší podiel. Z tohto dôvodu preto nemôže využívať podiel žalobcu.

14. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo. Vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, aj keď so všetkými závermi, uvedenými v odôvodnení rozsudku sa stotožniť nedá.

15. Pri rozhodovaní sa predovšetkým nesprávne vychádzalo z toho, že dohodou spoluvlastníkov zo dňa 19.06.2000 (č.l. 175 spisu) bola parc. č. XXXX/X zapísaná na LV č. XXXX kat. úz. H., určená na prevádzku parkoviska. Aby táto dohoda mohla byť akceptovaná ako prejav vôle spoluvlastníkov vo vzťahu k užívaniu spoločnej nehnuteľnosti, muselo by ísť o prejav vôle všetkých spoluvlastníkov a nielen spoluvlastníkov väčšinových. Z predloženej dohody zo dňa 19.06.2000 vyplýva, že tento právny úkon nepodpísali všetci podieloví spoluvlastníci. Navyše, aj za predpokladu preukázaného konkludentného súhlasu ostatných spoluvlastníkov s uzatvorenou dohodou, nemožno opomenúť skutočnosť, podľa ktorej bola dohoda uzatvorená len na dobu určitú od 01.07.2000 do 31.12.2000. Iná dohoda uzatvorená medzi všetkými spoluvlastníkmi umožňujúca užívanie nehnuteľnosti za účelom parkoviska od 01.01.2001 sa v odôvodnení rozhodnutia neuvádza.

16. Ust. § 139 ods. 2 OZ umožňuje spoluvlastníkovi rozhodovať o hospodárení so spoločnou vecou väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Toto ustanovenie nepredpisuje žiadnu osobitnú procedúru ani uskutočnenie formálneho hlasovacieho aktu a pre rozhodnutie samé nepredpisuje žiadnu obligatórnu formu, ani výslovne nedefinuje jeho náležitosti. Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá, že proces vytvárania kolektívnej vôle spoluvlastníkov nebude len záležitosťou niektorého spoluvlastníka, a že sa na procese prijímania rozhodnutia zúčastnia všetci spoluvlastníci. To v plnom rozsahu platí aj v prípade spoluvlastníckeho vzťahu, v ktorom veľkosť spoluvlastníckeho podielu zabezpečuje určitému spoluvlastníkovi také dominantné postavenie, ktoré mu pri rozhodovaní napokon vždy umožní presadiť svoju vôľu, aj proti vôli ostatných spoluvlastníkov. Pokiaľ by ale o niektorej záležitosti spadajúcej pod hospodárenie so spoločnou vecou rozhodol sám väčšinový spoluvlastník bez toho, aby dal menšinovému spoluvlastníkovi možnosť zúčastniť sa na procese rozhodovania a vyjadriť v ňom svoj názor, zostalo by rozhodnutie väčšinového spoluvlastníka len rozhodnutím jedného spoluvlastníka. Prijaté rozhodnutie by nebolo možné považovať za rozhodnutie spoluvlastníkov a nešlo by ani o rozhodnutie väčšiny v zmysle ust. § 139 ods. 2 OZ. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva kedy k takémuto rozhodnutiu došlo a ani to, či menšinovému vlastníkovi alebo menšinovým spoluvlastníkom bola daná možnosť zúčastniť sa na procese rozhodovania a vyjadriť v tomto procese svoj názor.

17. Napriek vyššie uvedenému konštatovaniu, je potrebné rozhodnutie považovať vo výroku za vecne správne.

18. V danom prípade predmetom konania je nárok žalobcu uplatnený proti žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu.

19. Obsahom spoluvlastníckeho právneho vzťahu vyplývajúceho z ust. § 137 ods. 1 OZ, sú práva a povinnosti, na ktorých sa spoluvlastníci podieľajú, pričom ideálnu mieru tejto účasti každého spoluvlastníka vyjadruje spoluvlastnícky podiel. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú v zmysle ust. § 139 ods. 1 OZ oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Ust. § 139 ods. 1 OZ upravuje práva a povinnosti spoluvlastníkov týkajúce sa celej veci voči tretím osobám. Právne úkony ohľadom celej veci zakladajú solidárne práva a záväzky pre všetkých účastníkov spoluvlastníckeho vzťahu. To zn., že každý zo spoluvlastníkov môže požadovať, aby mu škodca nahradil celú škodu na spoločnej veci a naopak, zo záväzku týkajúceho sa spoločnej veci, môže veriteľ požadovať celé plnenie od ktoréhokolvek spoluvlastníka. Pri právach a povinnostiach medzi spoluvlastníkmi navzájom, takáto solidarita nie je daná.

20. Pasívna solidarita je upravená v ust. § 511 ods. 1 OZ. Táto môže byť založená právnym predpisom, rozhodnutím súdu, dohodou účastníkov a povahou plnenia.

21. Pri úprave inštitútu bezdôvodného obohatenia neexistuje analogicky osobitný predpis, obdobný ust. § 438 ods. 1 OZ, týkajúci sa spoločnej zodpovednosti viacerých škodcov. Zodpovednosť za škodu predstavuje inštitút rozdielny od bezdôvodného obohatenia, a preto, ak právny predpis pri bezdôvodnom obohatení (§ 451 a nasl. OZ) pasívnu solidaritu neupravuje, nemožno ani analogicky vychádzať z princípu pasívnej solidarity upravenej v ust. § 438 ods. 1 OZ.

22. Pasívna solidarita nevyplýva ani z povahy plnenia. Je totiž nelogické, aby z titulu pasívnej solidarity, bol na plnenie zaviazaný i spoluvlastník, ktorý spoločnú vec vôbec nevyužíva alebo využíva ju iba v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu.

23. Ak žalobca tvrdí, že žalovaný užíva nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu bez akejkoľvek riadne uzatvorenej dohody všetkých spoluvlastníkov, resp. bez prijatia rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, je na ňom, aby tieto svoje tvrdenia hodnoverným spôsobom preukázal.

24. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. 120 ods. 1 vetá prvá O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016, podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

25. Cieľom dôkaznej povinnosti, vychádzajúc z vyššie uvedeného ustanovenia, bolo unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočívalo na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prinášalo so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádzalo zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení, než je účastník, ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane, bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné, než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

26. V konaní nebolo ničím právne významným preukázané, aby to bol žalovaný, ktorý nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu užíva na úkor žalobcu parc. č. XXXX/X, zapísanú na LV č. XXXX kat. úz. H.. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, ak žalobu žalobcu zamietol.

27. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

29. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).